

Arrest

nr. 205 804 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 5 januari 2016 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 6 oktober 2017 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de luchtvaartpolitie wegens het gebruik van valse geschriften.

1.4. Op 6 oktober 2017 wordt aan de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht voorzien door artikel 74/20, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 6 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 6 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14, §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument. Betrokkene verklaart EU onderdaan te zijn maar heeft geen document om zijn identiteit te bewijzen.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vervalste identiteitskaart. (PV HV.55.RB.0581193/2017 van de luchtvaartpolitie te Zaventem.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag en hij houdt zijn echte identiteit verborgen.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Poolse identiteitsdocument om een verblijfskaart te bemachtigen. Hij heeft een E+ kaart verkregen. Echter, uit het verslag (technische fiche met referentie Federale politie Algemene directie bestuurlijke politie, luchtvaartpolitie BRUNAT, grenscontrole – team VVR met ref VVR/1176/JE-ET van 06.10.2017) blijkt dat het Poolse identiteitsdocument ongeldig is. Op 06/10/2017 werd de E kaart ingetrokken.

Uit het verslag van het hoorrecht blijkt dat betrokkene samen leeft met een Belgische vriendin. Na verificatie van het rijksregister blijkt dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn vriendin.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien het feit dat betrokkene feitelijk samenwoont met zijn Belgische vriendin, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene

inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument. Betrokkene verklaart EU onderdaan te zijn maar heeft geen document om zijn identiteit te bewijzen.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vervalste identiteitskaart. (PV HV.55.RB.0581193/2017 van de luchtvaartpolitie te Zaventem.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag en hij houdt zijn echte identiteit verborgen.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Poolse identiteitsdocument om een verblijfskaart te bemachtigen. Hij heeft een E+ kaart verkregen. Echter, uit het verslag (technische fiche met referentie Federale politie Algemene directie bestuurlijke politie, luchtvaartpolitie BRUNAT, grenscontrole – team VVR met ref VVR/1176/JE-ET van 06.10.2017) blijkt dat het Poolse identiteitsdocument ongeldig is. Op 06/10/2017 werd de E kaart ingetrokken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag en hij houdt zijn echte identiteit verborgen.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Poolse identiteitsdocument om een verblijfskaart te bemachtigen. Hij heeft een E+ kaart verkregen. Echter, uit het verslag (technische fiche met referentie Federale politie Algemene directie bestuurlijke politie, luchtvaartpolitie BRUNAT, grenscontrole – team VVR met ref VVR/1176/JE-ET van 06.10.2017) blijkt dat het Poolse identiteitsdocument ongeldig is. Op 06/10/2017 werd de E kaart ingetrokken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.7. Tegen de beslissing vermeld in punt 1.6. dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Op 6 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod.

1.9. Bij arrest nr. 194 025 van 20 oktober 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.7.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de verzoekende partij de Franse taal kiest. In zoverre de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld moeten worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

De zaak moet dus voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, moet de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal hanteren.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van haar zaak in het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3.2. In de nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is daar de vordering tot schorsing reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij reeds op 16 oktober 2017 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Deze vordering werd bij arrest nr. 194 025 van 20 oktober 2017 door de Raad verworpen.

Huidige vordering werd bij de Raad ingediend nadat het arrest aan de verzoekende partij werd betekend.

De Raad dient bijgevolg te wijzen op artikel 39/82, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt gesteld:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Gelet op deze duidelijke wetsbepaling kan, van zodra een verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen, geen nieuwe vordering tot schorsing meer worden ingediend tegen dezelfde beslissing.

Van deze regel kan enkel worden afgeweken in het geval voorzien in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, namelijk wanneer een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. *In casu* werd de eerste vordering tot schorsing van de verzoekende partij van 16 oktober 2017 niet op deze grond afgewezen. De uitzonderingsbepaling die vervat is in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is daarom niet van toepassing.

Onderhavig verzoek om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de *in casu* bestreden beslissing is derhalve niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“ 1.

En vertu de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, la partie adverse est tenue, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, de prendre en compte la vie familiale de la personne intéressée ainsi que l'intérêt supérieur de l'enfant. La disposition se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Il se déduit de cette disposition que la partie adverse ne dispose pas d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle adopte une mesure d'éloignement et qu'elle doit, au contraire, vérifier si la décision envisagée ne méconnaîtrait pas les droits fondamentaux de la personne concernée par ladite mesure.

Le Conseil d'Etat dit ainsi pour droit, dans un arrêt 234.164 du 17 mars 2016, que « La compétence de l'autorité pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il " doit " adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, la requérante n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est " lors de la prise d'une décision d'éloignement " et non pas de " l'éloignement " lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir " compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné" ».

Dans le même sens, Votre Conseil dit pour droit, dans un arrêt n°136.562 du 19 janvier 2015, que si l'autorité « doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits

fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que [l'administration] n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. [En conséquence,

l'administration] ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi ».

Il découle donc de ce qui précède que la partie adverse était tenue, avant d'entreprendre l'acte attaqué, de tenir compte non seulement, d'une part, de la vie familiale du requérant avec sa compagne mais d'autre part également, de sa vie familiale avec les deux enfants mineurs de sa compagne avec qui il réside et de l'intérêt supérieur de ces derniers.

2.

La question de la prise en compte de la vie familiale et de l'intérêt supérieur de l'enfant telle qu'imposée par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 doit en outre s'analyser au regard des impératifs découlant de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

L'article 8 de la Convention se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et familiale au sens de l'article 8, il convient de se placer au moment où la décision d'expulsion est devenue définitive¹.

La disposition précitée ne définit pas la notion de « vie familiale », ni la notion de « vie privée ». Il s'agit de notions autonomes devant être interprétées indépendamment du droit national. Selon la jurisprudence de la CEDH, ce sont ainsi les liens familiaux de facto qui doivent être examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention².

Concernant la vie privée, l'article 8 de la Convention garantit la protection du développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables³. La vie privée peut ainsi être définie comme le cadre habituel d'existence de tout individu.

En vertu de cette disposition, toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité. Ainsi, même en cas de séjour illégal, lorsque l'autorité constate l'existence d'une vie privée ou familiale, elle est tenue d'examiner si, en l'espèce, il existe dans son chef une obligation positive de permettre le maintien et le développement de celle-ci⁴.

Cet examen doit s'effectuer par une mise en balance des intérêts en présence. Lorsque la mise en balance des intérêts fait apparaître que l'autorité est tenue par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la Convention⁵.

Il revient dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé (l'éloignement) et la gravité de l'atteinte au droit de l'intéressé au respect de sa vie privée et familiale. Cela implique que l'autorité doit se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

En ce qui concerne plus particulièrement les situations impliquant des enfants, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme est établie en ce sens que :

« Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers »⁶ (Nous soulignons).

Etant en outre souligné que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé, dans un arrêt du 12 octobre 2006 mettant en cause la Belgique, qu'« un enfant ne peut en aucun cas être tenu pour responsable du comportement éventuellement fautif ou critiquable de ses parents et que l'État belge ne peut en aucun cas se retrancher derrière cet argument pour échapper au respect des obligations nationales ou internationales qui sont les siennes »7.

Il revient dès lors à l'autorité administrative de prendre en compte l'intérêt supérieur de l'enfant afin de le faire primer.

3.

En l'espèce, il ressort de la motivation de la décision litigieuse que l'autorité a omis de prendre en considération des éléments essentiels de la cause : à savoir la relation entre le requérant et les enfants mineurs de sa compagne, ainsi que l'intérêt supérieur de ces enfants.

Les éléments pris en considération par la partie adverse, tels qu'ils ressortent de la motivation de la décision, sont en substance les suivants :

- *La non-possession par le requérant d'un document d'identité valable ;*
- *L'utilisation par le requérant d'une fausse carte d'identité et, dès lors, la menace à l'ordre public qu'il peut constituer ;*
- *L'annulation de sa carte E+ obtenue frauduleusement ;*
- *La déclaration du requérant selon laquelle il réside avec sa compagne belge ;*
- *La vérification du registre national par la partie adverse confirmant cette information ;*
- *Le retour du requérant dans son pays d'origine pour qu'il y demande une autorisation de séjour ne serait pas disproportionné au regard de l'article 8 de la CEDH ;*
- *La circonstance que le requérant habiterait avec sa compagne n'est pas protégé par l'article 8§1 de la CEDH puisque le requérant a commis des infractions nuisant à l'ordre public, tel que prévu à l'article 8§2 de la CEDH – cette disposition indiquant que le droit au respect de la vie privée et familiale n'est pas absolu.*

Il convient ainsi en premier lieu de constater que la décision ne contient aucune considération relative à la vie familiale existant entre le requérant et les deux filles mineures de sa compagne ni, a fortiori, relative à l'impact d'un éloignement du requérant sur ces dernières au regard de leur intérêt supérieur.

Or, 1) le requérant avait déclaré, lors de son audition, habiter avec sa compagne et ses deux filles et, 2) comme énoncé dans la décision, la partie adverse a vérifié le registre national. Il s'ensuit que la partie adverse avait nécessairement connaissance de la présence des deux enfants dans le même ménage lorsqu'elle a pris la décision attaquée mais a pourtant omis de mentionner leur existence.

La partie adverse s'est donc délibérément abstenue de prendre en considération l'intérêt supérieur des deux filles mineures de la compagne du requérant lors de l'adoption de la décision litigieuse, ce qui constitue une violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

Ce défaut de la partie adverse de statuer compte tenu de l'ensemble des circonstances pertinentes de la cause constitue, en outre, une violation de son devoir de minutie.

4.

Il convient également de constater que l'absence de prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant constitue une violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

A cet égard, il convient en premier lieu de relever que, contrairement à ce qu'énonce la décision attaquée, la circonstance que le requérant ait enfreint l'ordre public n'exonère pas la partie adverse de procéder à une mise en balance des intérêts afin de vérifier que la mesure envisagée n'est pas disproportionnée au regard du droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. Comme énoncé dans les principes relatifs à l'article 8 de la CEDH ci-dessus, lorsque la partie adverse est face à une situation de séjour illégal, elle est tenue de vérifier, par le biais d'une mise en balance des intérêts en présence, si elle n'est pas tenue par une obligation positive de permettre le maintien et le développement de la vie familiale.

Il convient ensuite de rappeler que selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (Jeunesse c. Pays-Bas, 2014), l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent, ou à tout le moins, doit se voir accorder un poids important.

Pourtant, comme constaté ci-avant, la partie adverse n'a aucunement pris en considération l'existence des deux enfants mineurs lors de l'adoption de la décision attaquée, alors qu'elle devait avoir connaissance de cet élément. A fortiori, la partie adverse n'a procédé à aucune mise en balance des intérêts en présence afin de déterminer si l'expulsion du requérant constituerait une atteinte disproportionnée à son droit au respect de sa vie familiale ainsi qu'à l'intérêt supérieur des enfants, en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En outre, en ce que la motivation relative à la vie familiale et à l'intérêt supérieur des enfants est soit absente de la décision, soit insuffisante, il y a lieu de constater que l'acte attaqué viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

5.

Pour le surplus, il convient de constater que le défaut de l'autorité de procéder à une mise en balance des intérêts en présence compte tenu de l'ensemble des éléments pertinents pose d'autant plus problème qu'en l'espèce, l'expulsion du requérant pourrait avoir de graves conséquences sur la santé psychologique des deux enfants mineurs de sa compagne.

Comme expliqué dans l'exposé des faits, le requérant fait partie depuis l'été 2015 de la vie des deux filles de sa compagne – Maya et Kayli – âgées aujourd'hui de 7 et 5 ans.

Le père biologique de ces dernières les a abandonnées lorsqu'il est parti vivre en Côte d'Ivoire en 2011 (à 75% du temps) où il a désormais une nouvelle femme et d'autres enfants. Depuis 2014, le père s'est établi à 100% du temps en Afrique. Les deux filles, et en particulier la plus jeune, ne l'ont ainsi pratiquement pas connu (Voy. récit pièce 4).

Cette situation a fortement bouleversé et fragilisé ces enfants, en particulier Maya qui, depuis janvier 2017, suit une thérapie auprès d'un psychologue (pièces 5 à 7).

Dans le cadre des circonstances pré-décrites, la venue du requérant dans la famille en 2015 a été extrêmement bénéfique : le requérant s'est pleinement investi dans la vie familiale et dans sa relation avec les filles de sa compagne (Voy. pièces 3, 4, 8 et 9).

Le requérant est un réel pilier pour cette famille. Son départ – qui sera certainement vécu comme un nouvel abandon – aurait des conséquences dramatiques pour ces enfants encore fragilisés, en plein processus de reconstruction grâce à la présence du requérant et à la sécurité procurée par ce nouveau foyer uni.

Il s'ensuit qu'un éloignement du requérant, compte tenu des circonstances de l'espèce et en particulier de l'intérêt supérieur de l'enfant, présente un caractère manifestement disproportionné, en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

6.

Dans le cas où Votre Conseil devrait estimer que l'existence de la vie familiale entre le requérant et les deux filles mineures de sa compagne ne ressortait pas suffisamment du dossier administratif au moment de l'adoption de l'acte attaqué, il y a lieu de rappeler qu'en vertu de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, lorsqu'il s'agit d'apprécier l'existence d'une vie privée et familiale au sens de l'article 8, il convient de se placer au moment où la décision d'expulsion est devenue définitive. En l'espèce, la décision attaquée n'étant pas encore devenue définitive par l'effet du présent recours, il incombe à Votre Conseil de prendre en considération les éléments relatifs à la vie familiale fournis postérieurement par le requérant, lesquels démontrent que la décision attaquée est disproportionnée au regard du droit à la vie familiale protégé par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Pour toutes ces raisons, le moyen unique sera déclaré fondé."

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motiveringsplicht voorzien in de bovenvermelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente argumenten in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

4.3. De verzoekende partij voert, naast een theoretische uiteenzetting over de door haar vermeende geschonden bepalingen en beginselen, aan dat de verwerende partij gehouden is, voor het nemen van de bestreden beslissing, om rekening te houden niet alleen met haar gezinsleven met haar partner maar ook met het gezinsleven met de twee minderjarige kinderen van haar partner met wie zij samenwoont en met het hoger belang van deze kinderen. Zij wijst ook nog op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het kind in geen geval verantwoordelijk kan worden gehouden voor het eventueel foutief of crimineel gedrag van de ouders. Zij vervolgt dat de verwerende partij nagelaten heeft, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, om relevante, essentiële elementen in rekening te nemen, te weten de relatie tussen de verzoekende partij en de minderjarige kinderen van haar partner, alsook het hoger belang van de kinderen, meer bepaald de impact van haar verwijdering voor de kinderen. Zij meent dat zij, tijdens het gehoor, heeft aangegeven dat zij samenwoont met haar partner en de twee dochters van haar partner. Daarnaast wijst zij erop dat de verwerende partij het nationaal register heeft geverifieerd, zodat zij noodzakelijkwijze kennis had van de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen in hetzelfde huishouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met hun bestaan. Zij meent verder dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, de omstandigheid dat zij de openbare orde heeft geschaad de verwerende partij niet vrijstelt van het doorvoeren van een belangenafweging teneinde te verifiëren of de beoogde maatregel niet disproportioneel is ten aanzien van haar recht op een privé- en gezinsleven. Zij wijst er nog op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voortvloeit dat het hoger belang van de kinderen moet primeren in alle beslissingen die hen aanbelangen, of dat hieraan minstens een belangrijk gewicht moet toegekend worden. Zij wijst er nogmaals op dat de verwerende partij het bestaan van de twee minderjarige kinderen niet in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl zij er nochtans kennis van had, dat, *a fortiori*, de verwerende partij niet is overgegaan tot een belangenafweging om na te gaan of haar verwijdering proportioneel is ten aanzien van haar recht op een gezinsleven en ten aanzien van het hoger belang van de kinderen. Zij wijst er op dat naast een schending van artikel 8 van het EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht voorligt daar de motivering betreffende het gezinsleven en het hoger belang van het kind ofwel ontbreekt ofwel niet afdoende is. Voorts meent de verzoekende partij dat het niet uitvoeren van een belangenafweging nog meer problemen oplevert daar haar verwijdering ernstige gevolgen zou kunnen hebben op de psychologische gezondheid van de minderjarige kinderen van haar partner, dat zij deel uitmaakt van het leven van de twee minderjarige dochters van haar partner sinds 2015, dat hun biologische vader hen heeft verlaten toen hij in Ivoorkust ging wonen in 2011 waar hij een nieuwe vrouw en kinderen heeft, dat de meisjes hem praktisch niet gekend hebben, dat deze situatie een impact gehad heeft op de kinderen, vooral de oudste dochter, die sinds januari 2017 therapie volgt bij een psycholoog, dat haar komst in 2015 dan ook zeer voordelig was, dat zij zich volledig geïntegreerd heeft in het familieleven en in de relatie met de meisjes van haar partner. Zij betoogt dat zij een echte steunpilaar is voor dit gezin, dat haar vertrek, dat zeker zou ervaren worden als opnieuw verlaten worden, dramatische gevolgen zou hebben voor de reeds fragiele kinderen die in het volle proces van heropbouw zijn dankzij haar aanwezigheid en de veiligheid kennen van deze nieuwe huiselijke eenheid.

4.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.5. Betreffende het gezinsleven motiveert de verwerende partij als volgt:

“Uit het verslag van het hoorrecht blijkt dat betrokkene samen leeft met een Belgische vriendin. Na verificatie van het rijksregister blijkt dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn vriendin. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien het feit dat betrokkene feitelijk samenwoont met zijn Belgische vriendin, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

4.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

4.7. De Raad gaat *in casu* na of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een gezins- en privéleven in hoofde van de verzoekende partij waarmee het bestuur rekening had moeten houden.

De verzoekende partij meent dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn daar geen rekening gehouden werd met het bestaan van een relatie tussen haar en de minderjarige kinderen van haar partner, dat hieromtrent geen belangenafweging werd gemaakt noch overwegingen betreffende het hoger belang van het kind.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van haar vriendin.

De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee rekening diende te worden gehouden.

De vraag of de verwerende partij kennis had of had moeten hebben van het bestaan van de twee minderjarige kinderen van de partner van de verzoekende partij die inwoonden bij haar en de verzoekende partij, bijvoorbeeld door de controle van het nationaal register, is niet relevant daar de Raad vaststelt dat er geen elementen in het dossier aanwezig zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij een zorgdragende volwassene is voor de minderjarige kinderen van haar vriendin. Dit blijkt niet uit het enkele feit dat de verzoekende partij onder hetzelfde dak woont als haar vriendin en haar minderjarige kinderen. Het kan de verwerende partij dan ook geenszins ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de gezinsbanden met de minderjarige kinderen van de partner van de verzoekende partij of met het hoger belang van deze kinderen, nu geenszins uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij optreedt als zorgdragende volwassene in relatie tot deze minderjarige kinderen en er aldus geen beschermingswaardig gezinsleven met deze kinderen blijkt. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij op 6 oktober 2017 gehoord werd – door middel van een vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt en ondertekend werd door de verzoekende partij – en zij op de vraag of zij een duurzame relatie heeft in België, enkel bevestigend antwoordt en verwijst naar mevrouw S.V. met wie zij samenwonend is. Op de volgende vraag of zij nog familie heeft in België, antwoordt zij negatief evenals op de vraag of zij minderjarige kinderen heeft in België en de vraag of er nog andere elementen zijn die zij de verwerende partij ter kennis wil brengen. Op geen enkel moment maakt de verzoekende partij gewag van de aanwezigheid van de minderjarige kinderen van haar partner in haar leven, laat staan van het feit dat zij optreedt als een zorgdragende volwassene voor deze kinderen.

4.8. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens een gehoor op 9 oktober 2017, aldus drie dagen na het nemen van de bestreden beslissing, voor het eerst melding maakt van het feit dat zij niet terug kan naar haar herkomstland omdat zij hier een relatie heeft en zij mee voor de kinderen van haar vriendin zorgt. Ter staving van deze stelling legt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift

stukken neer. Het betreft een curriculum vitae van de verzoekende partij, doch uit het document blijkt geenszins door wie dit werd opgesteld. Dit document alsook de verklaring van de vriendin van de verzoekende partij kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als objectieve stavingstukken waaruit blijkt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de kinderen van de vriendin van de verzoekende partij en de verzoekende partij. Uit het e-mailverkeer en de berichten tussen de vriendin van de verzoekende partij en een kinderpsycholoog en het attest van het ziekenfonds blijkt dat de kinderen van de vriendin van de verzoekende partij opgevolgd worden door een kinderpsycholoog, doch geenszins dat de verzoekende partij kan beschouwd worden als zorgdragende volwassene voor de minderjarige kinderen. Betreffende de opgemaakte activiteitenkalender voor de verzoekende partij kan niet vastgesteld worden wanneer deze activiteitenkalender werd opgemaakt (de kopie van het document vermeldt de datum 11 oktober 2017), noch of de verzoekende partij wel degelijk deze activiteiten ten aanzien van de minderjarige kinderen van haar partner verricht. De verzoekende partij voegt ten slotte foto's bij, doch ook hieruit kan allerminst blijken dat – naast de vaststelling dat ook niet blijkt dat de afgebeelde personen effectief de kinderen van de partner van de verzoekende partij zijn – de verzoekende partij optreedt als zorgdragende volwassene voor de minderjarige kinderen. Naast de vaststelling dat de verzoekende partij het blijkbaar zelf niet nodig of nuttig achtte, toen zij daar de kans toe kreeg, om het bestaan van en haar banden met de minderjarige kinderen van haar partner aan te halen, stelt de Raad ook vast dat heden geen objectieve elementen voorliggen die een begin van bewijs kunnen vormen van het feit dat de verzoekende partij zou optreden als zorgdragende volwassene voor de minderjarige kinderen van haar partner, waardoor een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met voornoemde minderjarige kinderen als aannemelijk zou moeten worden beschouwd. De verklaringen in het verzoekschrift betreffende de band van de verzoekende partij met de minderjarige kinderen van haar partner en de impact die haar verwijdering zal hebben op de kinderen, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven met de kinderen van haar partner, maakt de verzoekende partij dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM omwille van de belemmering van het voortzetten van dit gezinsleven door de bestreden beslissing, aannemelijk.

4.9. Voorts wijst de Raad erop dat nergens uit blijkt, en de verzoekende partij geenszins aantoont, dat de verwijzing in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naar het in rekening nemen van het hoger belang van het kind ook betrekking zou hebben op kinderen, die geen bloedverwantschap of andere verwantschapsband hebben met de vreemdeling ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel wordt genomen en ten aanzien van wie de voornoemde vreemdeling geen gezinsleven kan laten gelden in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift immers zelf op dat de vraag over het in rekening nemen van het gezinsleven en het hoger belang van het kind, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet geanalyseerd worden in het licht van de verplichtingen die voortspuiten uit artikel 8 van het EVRM.

4.10. Waar de verzoekende partij nog wijst op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat een kind in geen geval verantwoordelijk kan worden gehouden voor het eventueel foutief of crimineel gedrag van de ouders, wijst de Raad er vooreerst op dat geenszins blijkt dat de verzoekende partij ouder is van de minderjarige kinderen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de *in casu* bestreden beslissing niet genomen wordt ten aanzien van de minderjarige kinderen van de partner van de verzoekende partij, zodat de Raad niet inziet op welke wijze deze kinderen verantwoordelijk zouden worden gehouden voor het gedrag van de verzoekende partij.

4.11. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.12. Voorts, aangaande het voorgehouden gezinsleven met de Belgische partner, blijkt dat de verwerende partij aanvaardt dat er sprake is van een gezinsleven, maar dat de bescherming van de openbare orde de inmenging in dit gezins- en privéleven rechtvaardigen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het EHRM heeft gepreciseerd dat de 'noodzaak' van de inmenging in het recht op het gezinsleven en privéleven impliceert dat de inmenging gebaseerd is op een dwingende maatschappelijke behoefte en een legitiem doel nastreeft. Dit betekent dat deze inmenging dient onderzocht te worden, niet enkel vanuit het standpunt van de immigratie en het verblijf, maar dat het beoogde legitieme doel eveneens dient getoetst te worden aan de ernst van de inbreuk op het respect van hun privéleven/gezinsleven (in die zin: EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 28-29).

De bestreden beslissing heeft wel degelijk de belangen op vlak van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voor ogen gehad maar concludeert dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zodat het gezinsleven niet kan beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Hierbij heeft de verwerende partij oog voor de aard en ernst van de gepleegde feiten (betrapping op heterdaad voor gebruik van vervalste identiteitskaart, gepoogd de Belgische staat te misleiden, gebruik van een ongeldige Poolse identiteitskaart om een verblijfkaart te bemachtigen) en het actueel karakter (controle luchtvaartpolitie op 6 oktober 2017), de gezinssituatie (samenleven onder zelfde dak met vriendin), het belang van de immigratiecontrole (niet in het bezit van de vereiste documenten, geen geldig identiteitsdocument) en van de bescherming van de openbare orde (gelet op bedrieglijk karakter van de feiten). De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts aldus ook dat de verwerende partij, in overeenstemming met de vereiste van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het gezinsleven met haar partner in rekening heeft gebracht.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat zij haar gezins- en privéleven niet kan verder zetten in haar land van herkomst of elders. De verzoekende partij wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij haar gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

4.13. Het bestreden bevel leidt voorts niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoekende partij de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

4.14. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn privé- en gezinsleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de bescherming van de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel.

4.15. Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.16. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER